

KAPOT IRRITANT

TG MISSCHIEN

OK boomer, het is maar theater!

Elke Huybrechts
Gezien op 25 oktober 2025
c o r s o, Antwerpen

Leeftijdsverschillen spelen een zéér grote rol in onze levens. Ze kunnen - om het in de woorden van jongere generaties te zeggen - ‘kapot irritant’ zijn. ‘KAPOT IRRITANT’ is een audiovoorstelling van tg misschien die aanzet tot reflectie op de begripskloof tussen verschillende leeftijdsgroepen. Door die verschillen en de wederzijdse vooroordelen die eruit volgen al te sterk in de verf te zetten, slaagt het gezelschap er echter maar met mondjesmaat in die ook te overbruggen.

30 OKTOBER 2025

Verschillen tussen leeftijdsgroepen duiken overal op: thuis, op het werk, in de politiek, in het openbare leven,... Overal waar contact is tussen jongeren en ouderen, knallen we tegen de verschillen aan. Kinderen verwijten ouders dat ze hen niet begrijpen. Ouders betreuren dat hun kinderen, ondanks hun verwoede pogingen om hun hun kroost ervoor te behoeden, in aanraking komen met schadelijke invloeden van buitenaf. Op het werk herkennen we ons niet in de omgangsvormen van oudere of jongere collega’s; hun communicatiestijlen en-middelen zijn ons vreemd. De gewoonten en normen en waarden waarmee we zijn opgegroeid blijken niet voor hen te gelden. Tegen wil en dank worden we ouder en voor we het weten zijn we levende anachronismen, die alleen nog maar zeuren over hoe anders - en wellicht ook beter -het vroeger was. Die verschillen overbruggen is wellicht één van de grootste uitdagingen voor een samenleving én eentje die bij elke nieuwe generatie terug de kop opsteekt.

Theatermakers Aline Isabelle Cornelissen en Marieke Anthoni van tg misschien hebben goed aangevoeld dat mensen veel te zeggen hebben over die verschillen. Ze besloten alleszins om er een actieve locatievoorstelling met de titel ‘KAPOT IRRITANT’ aan te wijden. Die geeft ruimte aan al dat gezeur. Als vooronderzoek vroegen Cornelissen en Anthoni dan ook aan participanten om de vooroordelen die ze koesteren over andere leeftijdsgroepen met hen te delen. Waar zeuren zij vaak over als het over die vervelende andere, oudere of jongere, gaat? Het leverde de theatermakers veel materiaal op om een audiotour

mee op te bouwen. Een safari' langs en doorheen deze vreselijke verschillen, in een poging om elkaar ergens in het midden te ontmoeten.

'Goeieavond! Wat is uw leeftijd alstublieft?', vraagt Cornelissen me bij het betreden van de theaterzaal. 'Euh… 31' 'Dan mag u daar - bij mijn collega - in het blauwe vak gaan staan.' In het blauwe vak staan alle andere 18-plussers die 'KAPOT IRRITANT' bijwonen. In het rode staan de 12-plussers van de avond verzameld, een relatief kleine groep. De grootste groep, de kinderen van 6+, staat in het groene vak. We wachten geduldig op nadere instructies tot iedereen is binnen gedruppeld en ingedeeld in de 'juiste' categorie. Het voelt wat ongemakkelijk aan om zo stellig ingedeeld te worden op basis van een willekeurig kenmerk. Het roept meteen nare historische referenties op, al weet ik niet of dat de bedoeling is.

Cornelissen, Anthoni en Jan-Simon De Lille (audio en techniek) gaan elk voor een groep staan en halen een gidsvlaggetje in de bijhorende kleur boven. Zij zijn onze gidsen voor vanavond en ze hebben ons, naar eigen zeggen, voor het gemak, ingedeeld op basis van leeftijd. Elke groep luistert tijdens de voorstelling naar een ander audiokanaal via de koptelefoon. Cornelissen neemt de kinderen van 6+ mee op sleeptouw doorheen het gebouw van c o r s o. De Lille geeft leiding aan de 12-plussers. De volwassenen blijven achter in de theaterzaal samen met Anthoni, die samenzweerderig meedeelt dat we onze koptelefoons mogen afzetten, want 'ze' zijn toch weg. We hoeven de schijn niet meer op te houden. Nu de kinderen en jongeren hun bezigheid hebben, kunnen we over naar de orde van de dag.

'Volwassenen zijn toch altijd maar aan het werk en bezig met wat moet.'

Al snel verdampt Anthoni's geveinsde begrip voor de volwassenen: ze zet er een paar aan het werk om nog wat taakjes voor haar af te werken. Er 'moet' namelijk nog van alles gebeuren voor de voorstelling De volwassen toeschouwers worden ingezet om de leuke theaterervaring van de kinderen te faciliteren: het podium wordt geveegd, shotjes worden ingeschonken, er wordt confetti gemaakt, … Even later zien we de kinderen via videobeelden een feestje vieren met de bewuste shotjes. 'Volwassenen zijn toch altijd maar aan het werk en bezig met wat moet.' In Anthoni's woorden horen we de vooroordelen van de andere leeftijdsgroepen over de volwassenen echoën.

Het is in elk geval duidelijk dat de drie groepen deze avond op een heel andere wijze ervoeren. Daarbij vangt de kant van de volwassenen af en toe een glimp op van de anderen via videobeelden: zij mogen dus dansen en 'shotjes' drinken, terwijl volwassenen aan het werk gezet werden. Maar we zien zeker niet alles van wat er aan de andere kant wordt uitgespookt. We weten heel wat dingen niet van elkaar tijdens 'KAPOT IRRITANT'. Er ontstaat een heuse ervaringskloof. Die weerspiegelt op een slimme manier hoe verschillende generaties ook buiten de theatermuren het leven anders ervaren.

Eens de taakjes afgewerkt gaat het in de audio plots niet meer over leeftijdsgroepen maar over de verschillende generaties binnen de volwassen groep. De Stille Generatie en de *boomers* komen in één vak te staan; ook generatie Nix, de *millennials* en Gen-Z-ers krijgen hun vak. De generaties worden kort omschreven aan de hand van hun respectieve kenmerken. Vervolgens krijgt iedereen dezelfde vragen voorgelegd. Je moet je hand in de lucht steken als je

antwoord positief is. Het zijn vragen als ‘Wie heeft er kinderen?’, ‘Wie gaat er minstens twee keer per jaar op vakantie?’, ‘Wie heeft er onlangs nog echt gespeeld’ en ‘Wie is in het bezit van een auto?’. In hun poging om verschillen te relativeren gebeurt het tegenovergestelde. Als toeschouwer word je toch vooral gedwongen te kijken naar wat je ‘abnormaal’ maakt in de categorie ‘volwassene’, of in mijn geval een subcategorie als ‘*millennial*’. ‘Ok *boomer*, het is maar theater’, zegt een zelfkritisch stemmetje in mijn hoofd. De enquête is in ieder geval weinig inspirerend. Het zijn best burgerlijke vragen om de verschillen tussen de generaties mee in de verf te zetten. En ja, het is ‘kapot irritant’ om er met je neus op geduwd te worden, maar deze feiten of vooroordelen reiken niet voorbij de oppervlakte.

Soms zijn de spelers betrouwbare gidsen, maar dan lijken ze ons in ons gezicht uit te lachen.

De keuze om het publiek te irriteren met vooroordelen is een valabele keuze. Alleen: ‘KAPOT IRRITANT’ wil niet alleen verschillen tastbaar maken, maar ook een ‘ontmoeting tussen de generaties’ zijn. Daarvoor laat de vorm van de voorstelling met zijn verschillende parcours echter onvoldoende toe om de gemaakte categorieën weer open te breken en te nuanceren in de loop van de voorstelling. We zitten vast in de eigen categorie. Elke poging die aan het einde nog wordt ondernomen om de verschillen te relativeren en elkaar te ont-moeten in het midden, valt in het niet bij een ervaring die vooral inzette op het ervaren van verschil.

Met ‘KAPOT IRRITANT’ haalt tg misschien de filosofische gelaagdheid en diepgang van haar eerste voorstelling ‘Beetje bang voor niks’ jammer genoeg niet. ‘KAPOT IRRITANT’ staat zeker met beide voeten in de wereld van vandaag. In de audiotour laat het gezelschap zien dat het ook deze keer de logica van een kind in poëtische bewoordingen kan vatten, zoals ze dat eerder in ‘Beetje bang voor niks’ deed. Maar als audiotour mist deze voorstelling consequente vormkeuzes. Tg misschien kadert de audiotour als een safari, maar we horen ook een meditatiegids. Soms zijn de spelers betrouwbare gidsen, maar dan lijken ze ons in ons gezicht uit te lachen. De personages of metaforen worden niet consequent doorgevoerd of uitgewerkt gedurende de voorstelling. Daardoor laat het gezelschap een kans liggen om nieuwe en frisse perspectieven te openen op een prikkelende thematiek.